

Flyver-Ras fortæller

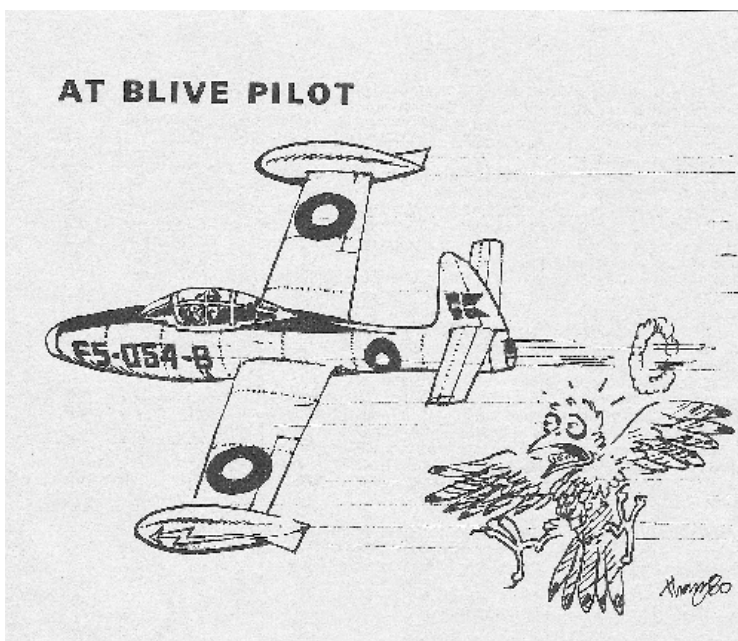
Også i Flyvevåbnet har der altid været gode fortællere.

En af de bedste var nu afdøde kaptajn F. R. Rasmussen - af mange nok bedst kendt som Flyver-Ras. Det var da også en evne, der gennem mange år gjorde ham til en efterspurgt foredragsholder, eller hvad man nu skal kalde en mand, der på hans helt specielle facon berettede om det at blive og det at være pilot i Flyvevåbnet.

Da han for mange år siden gav sin beretning for medlemmer det fynske Luftmeldekorps, blev den optaget på bånd, og det efterfølgende er en udskrift – så ordret, som det nu er muligt - af dette bånd.

Som fynbo var F.R. Rasmussen ved den lejlighed på hjemmebane, og trods mange år på den jyske hede havde han bevaret sit syngende fynske tonefald og ditto lune, hvilket nødvendigvis også må præge udskriften.

Beretningen har tidligere været bragt i et skrift med titlen "Flyvende Humor" i anledning af Flyvevåbnets Soldaterforenings 40 års jubilæum, hvorfra også de ledsagende tegninger er hentet, og som er leveret af Thomas Krog-Sørensen.

Opgaven for Flyver-Ras var egentlig at fortælle om, hvordan han selv var blevet pilot i sin tid; men han startede med at berette om, hvordan han i mange år var testpilot på Flyvestation Karup, altså – og nu med han egne ord – ”den fidus, der skal ud og prøveflyve de her flyvemaskiner, når de her været nede ved lavemanden og blive lavet. Inden de igen bliver afleveret ude i eskadrillerne, skal der sådan en klovn ud og prøve, om de nu kan hænge sammen, og sådan et job giver naturligvis anledning til mange både skidemorsomme og også meget spændende oplevelser”.

Om sådan en fortæller Rasmussen videre:

”Det var for mange år siden, da vi endnu havde F-84G Thunderjet, at jeg skulle ud på en prøveflyvning med sådan en, som der havde været noget i vejen med. Kværnen deromme var blevet ved med at gå i stå, og nu havde de sat en ny kværn i, og så skulle den selvfølgelig prøveflyves. Under den her

prøveflyvning var jeg kommet op i en 7-8 km højde, og jeg var endt op dernede i Fredericia, Bogense, Middelfart-området. Der lå jeg så, og den fik jo alle vitaminerne deroppe i de her 7-8 km højde, og lige pludselig deromme bagfra, fra motorrummet, der lød der så et ordentligt brag, og jeg kunne jo se på alle klokkerne og de her lamper, der lyser og blinker, at nu er kværnen sågu' gået i stå deromme en gang til. Jag prøver selvfølgelig at starte den igen, for I kan sikkert nok forstå, at når kværnen går i stå på sådan an jetjaver, så flyver den jo nærmest som et andet klaver, der går ud fra femte sal. Jeg hev i alle de her startkontakter og håndtag, men den ville ikke starte. Jag prøvede en gang til, men der skete stadigvæk ikke noget, og så havde jeg gjort op med mig selv, at når jeg nåede ned i sådan omkring 2 km højde, og hvis skidtet stadigvæk ikke var kommet i gang, så var der altså ikke andet for end at stå af og gå hjem.

I ca. 2 km højde tog jeg altså det

sidste startforsøg, men den ville stadig ikke i gang, så derfor: bang! - ud af giggen.

Så hænger jeg altså der i min faldskærm på vej nedad i Bogense-området, og da jeg er nået ned i omkring en 12-1400 m højde, så - tro det eller la' vær' - men så nedefra der kommer der en gammel kælling med sådan et skrald lige op forbi mig, og jeg ved egentlig ikke hvorfor, men lige idet hun ryger forbi, så råber jeg til hende: "Hej Lille-mor, du har vel ikke set min jetjaver?" "Nej, det har je' it, min søn. Men du har vel itte set mit gas-komfur?"

Nå, fortsætter Rasmussen. Spøg til side, og hofter fat. I ville altså have at vide, hvad sådan en ung mand gør, når han har fået den åndssvage idé, at han vil være jetpilot.

Jo, ser I. For det første så skriver han jo ind til Flyvevåbnet og fortæller, at han har været så og så skidedygtig i skolen, og på en eller anden mærkelig måde så har han fået erhvervet sig noget, der minder om en studentereksamen. Og hvis de så ud fra de ganske få, sparsomme oplysninger mener, at manden kan bruges, så får han sendt en stak ansøgningsblanketter så høj som bare det, som han så kan gå i gang med at fylde ud fra toppen af, og sidst i den her dyng papir der ligger der en lægeattest, som man kan gå op til sin egen læge med, og han skal så skrive under på, at man sådan så nogenlunde er ved sine fulde fem.

Alle de her papirer, de går så tilbage til Flyvevåbnet igen, og hvis de dér stadigvæk mener, at man kan bruges, så bliver man inviteret over til hovedstaden til nogle store prøver, der varer en hel uges tid.

De første halvanden døgn går med en hel masse skriftlige prøver, og når de er vel overstået, så går turen ind på Rigshospitalet, hvor man skal igennem - jeg tror nok, jeg tør vove at påstå - de mest gennemgribende prøver, nogen mennesker kan komme ud for. For det er jo klart, at de folk, der ligger og dutter rundt på nakken af sådan nogle jetjaver, der

kan komme helt op på Mach 2 - altså 2.400 km/t - de skal have et godt helbred.

Lægeprøverne

Se først så går turen over til skeletfotografen, hvor vi bliver røntgenfotograferet på kryds og tværs, for at han kan se, om alt det der dillerdaller, der skal være derinde, om det nu også ligger på de rigtige steder.

Så går turen over på noget, der hedder Flyvemedicinsk Klinik, til en lang række specialist-undersøgelser. Det er bl.a. hos en øredoktor, for selvfølgelig skal vi kunne høre 100 procent, for prøv engang og tænke jer, at når man kommer duttende der med omkring et par tusinde kilometer på klokken, så giver altså vindens susen hen over plexi-glashutten en hel del larm inde i kontoret, og alligevel så skal man kunne høre sådan noget halvdårlig radiosnak, der kommer ud af høretelefonerne, og man skal sågu' osse kunne forstå det. Så altså hørelsen 100 procent.

Synet skal jo også være 100 procent i orden. For når vi kommer duttende hernede fra den tykke, fimsede luft og trækker tilbage i kæppen og så lige op igennem skyerne, hvor der overhovedet ikke er noget fims i luften, så lover jeg jer med, at der er altså lys på Børge deroppe, og så er det ligesom med fotografiapparater, at jo mere lys, der kommer, jo mere skal der altså blændes ned på brikkerne, for at vi ikke skal blive blændet af solen.

Og se, når man ligger og flyver deroppe i det store blå ingenting, så er der jo altså ikke noget med en lille høstak eller en rødbrun ko og en hyggelig bondegård, som øjnene kan fokusere på, så de vandrer ligesom frem og tilbage for at finde et fast holddepunkt i tilværelsen. Og det virker altså også lidt trættende for øjnene, så de skal være 100 procent i orden.

Og selvfølgelig, når vi vender bunden i vejret på den her blikæske og går ned igen i den tykke, fimsede luft, så skal der kunne blændes op igen, så der kan komme noget mere lys ind i ægget.

Sådan går det slag i slag med undersøgelserne. Vi er hos næsemekanikeren, der bl.a. skal sikre sig, at vi ikke spæner rundt med for meget slam i hornet, og vi

får prøvet, om balanceorganerne fungerer, som de skal, så vi ikke kommer til at stå og svaje som en anden gummiplante på en flyttevogn, næsten uanset, hvad de gør ved os.

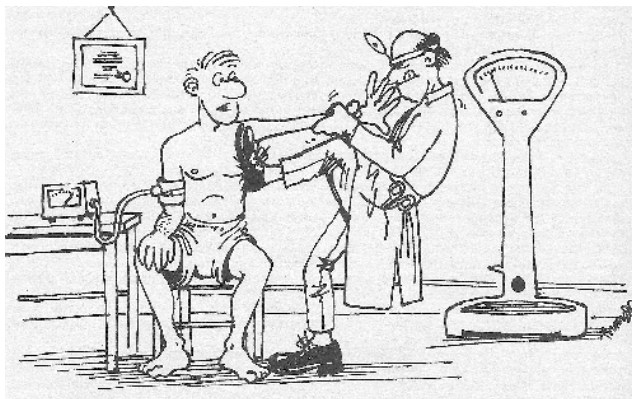
Så ved I sikkert, at der er nogen mennesker, der har en tendens til de her krampeanfald, der hedder epilepsi eller ligefald, og det er klart, at sådan nogle skjulte tendenser må vi heller ikke have, for hvis man får sådan et anfald deroppe, så kan man selvfølgelig ikke flyve sin jetjaver, så det skal vi undersøges for, og det er den værste af alle prøverne derovre.

Man bliver lagt op på sådan en briks, ligesom I kender hende fra lægen eller fra skadestuen, og så får man hele hovedbunden sat til med nogle små papilotter med nogle elektriske ledninger, der bliver stukket ned i hovedbunden, og som står i forbindelse med et apparat - en kardiograf - der tegner nogle frække kurver på et stykke papir.

Så ligger man dér og glor op i loftet, alt imens en af de her læger står og blinker lige foran tragten på en med sådan en stor kviksøvlampe, og det giver så nogle elektriske udladninger i hjernebarken, som aftegnes i kurverne på papiret. Og når han så ikke gider det mere, så sender han bud efter en af de andre strykninagenter, og han kommer og giver en en indsprøjtning i højre arm. Og tro det eller lad være, men det er med en indiansk pilegift - selvfølgelig i en meget stærkt fortyndet udgave, for ellers så sætter man træskoene - og det her giftstof, det vandrer så med blodet, indtil det kommer over til pumpeværket, og hvis det kan holde til det, så er det skidegodt. Videre futter så det her gift rundt, og på et eller andet tidspunkt så ender det oppe i EDB-anlægget, og hvis der nu sku' være en bette fejl oppe i et af relæerne dér, så bliver det altså påvirket af det her giftstof, og der bliver frembragt et epileptisk anfald, så man ligger og spjætter med arme og ben, og så kan man selvfølgelig ikke få lov til at flyve med jetjaver.

Til sidst er vi inde ved en ganske almindelig læge, der rykker lidt i arme og ben på en for at se, om det hele hænger ordentligt ved, og gør det det, ja, så har man bestået lægeprøverne.

Men nu er det jo næsten lige meget,

hvad job unge mennesker skal have i dag, så skal de til en eller anden form for psykologisk eller psykoteknisk prøve, og det skulle vi altså også.

Det foregik på Københavns universitet - så jeg har altså også gået på universitetet (i halvanden dag) - og der var vi så først inde ved en psykolog i et kvarters tid, og så var vi inde hos to psykologer i næsten en time, og til sidst endte vi hos en kvindelig psykolog. Vi var såmæd bare derinde i ca. 20 minutter, men det var i hvert fald de værste tyve minutter i mit liv. Der er ikke grænser for, hvad sådan en hvalros hun kan finde på at spørge om, og så i den alder dér - da er det jo ikke alle spørgsmålene, man sådan lige har svarene til på rede hånd. Men vi blev da enige om, at jeg ku' bedst li' piger.

Så blev det lørdag formiddag, og da var alle de kloge, der havde haft med os gøre, samlet om sådan et hesteskoformet bord, og så blev man kaldt ind én ad gangen og anbragt midt i den her hesteko og bombarderet med nogle flere dumme spørgsmål, og så endelig fik man at vide, om man var dumpet, eller om man var blandt dem, der havde bestået prøverne.

Elementærkursus

Næste trin i karrieren kom, da vi skulle møde på Flyvestation Værløse, hvor de vordende flyvere skulle igennem en tre måneder lang forskole, også kaldet elementærkursus, og det er i virkeligheden blot en lidt avanceret rekrutskole, hvor man får en blikhat på hovedet og et gevær over højre skulde, og så gik hele den første måned med at møve sig tværs over Sjølund's fagre sletter og tilbage igen.

Men da det jo ikke var almindelige infanterisoldater, vi skulle være, så begyndte vi efter den første måned at gå lidt i skole og fik nogle af de teoretiske fag, som hører med til den allerførste del af pilotuddannelsen.

Den første flyver

Og så endelig oprinder den første store dag i vores karriere, nemlig når vi bliver sendt ned på Flyvestation Avnø, hvor vi skal stifte bekendtskab med vores første flyvemaskine, og det var jo dengang den lille engelske skolemaskine, der hedder Chipmunk.

Alt i alt skulle vi have 37-38 timer på den her Chipmunk, og af dem var de første otte med en instruktør i bagsædet. Så skulle vi gerne have lært så meget, at de turde sende en solo, og det kan jeg altså godt melde jer rent tjenstligt, at det er noget, man aldrig nogen sinde glemmer, den her gang, når man sidder oppe i sådan en lille potpot helt alene. For vi var jo vant til under skoleflyvningen, at når vi fik lavet en eller anden genistreg, så vi pludselig fløj med hovedet nedad og benene lige op mod Vorherre, eller hvis maskinen gik hen og gik i spind, så jorden kom lidt hurtigt op imod en, og man sad der og tyggede på nallerne - ,ja, så sad instruktøren jo deromme bagved og sagde lige så sagteligt, at - - - nu ska' jeg lige snuppe den, og så var jo den rigtige side opad igen. Men når man så sidder der sådan helt alene, så er man nu godt nok mere på den, end man er med på den.

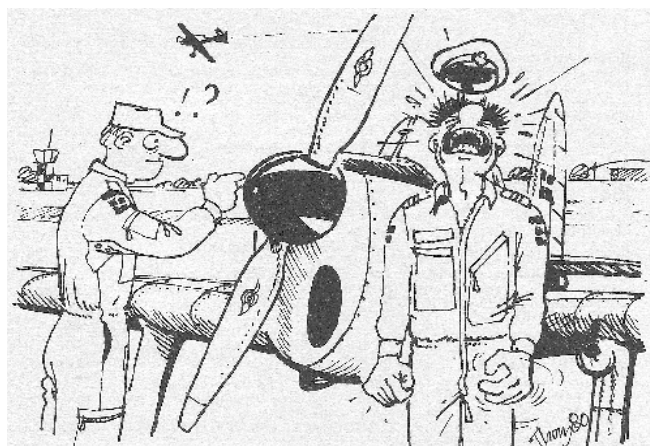
Det kan godt være, at der er no-

gen af jer, der har set brugsanvisningen til sådan en lille flyvemaskine, og den er jo næsten på tykkelse med en lille lommeroman. Og det hele det er sat op på vers - det er det, vi kalder en checkliste - og de skal jo kunnes udenad, og der er jo mange, mange remser der, så det er ligesom at lære salmevers i skolen. Men dér gjorde det nu ikke så meget, hvis man gik hen og glemte en linie. Så kunne man da højst gå hen og få en på frakken. Men går man hen og glemmer en linie af brugsanvisningen på flyvemaskinen - f. eks. der, hvor der står: Husk lige at lukke op for benzinen - - så kan man altså godt komme rigtigt på den. Så den dag, man skal ud og flyve solo, da er man bare skidespændt på situationen.

Jeg havde fået at vide, at jeg skulle flyve solo klokken kvart over ét - altså lige efter middagspausen.

Nå, det blev frokost, og den blev overstået, og det blev et kvart over ét, så det var tid at komme op i hangaren og rulle sig ind i alt det frække tøj, og så skulle jeg jo rigtig ud og flyve solo.

Så, idet jeg går ud af hangarporten - den var altså lukket op - så ser jeg min instruktør, det var løjtnant Destrup, han står sådan og læner sig op ad porten, og idet jeg går forbi ham, så spørger han: "Hvor skal De hen, Rasmussen?" - "Jo, jo, jeg skal sandelig ud og gøre ligesom fuglene. Jeg skal sandelig ud og flyve!" sagde jeg. "Nåh," siger han så, "skal De det? skal De det? Men har De nu ikke glemt noget?" Næh, det syntes jeg ikke, jeg havde. "Kan De så komme ind og få Deres faldskærm på!" sagde han så. "For i tilfælde af, at De skulle få brug for at

komme ud over kanten på badekarret, så er det vist meget rart at have paraplyen på”.

Altså ind og få skærmen på og ud i maskinen og starte den op og ud til startstedet. Og dér holdt jeg så og gjorde klar, og lige ved siden af der står der ligesom sådan en lille pølsevogn med glas-tag og det hele, og derinde sidder der to instruktører og holder øje med elevernes starter og landinger, og når man må starte eller lande, så får man grønt lys med sådan en stor projektor. Nu holdt jeg så der ved siden af »Caravanen«, som den hedder, og jeg havde prøvet motor af og instrumenter, og det hele det var kringeling, så jeg var lige klar til at køre. Men jeg fik sgu't noget grønt lys. ”Det ka' jo være, de er faldet i søvn, de to klovnere, her i frokostpausen,” tænkte jeg, så jeg gassede lidt op og ned med motoren for ligesom og vække dem. Men der skete ikke en pind. Så gik der vel yderligere en to-tre minutter, så gik døren op, og ud kom den ene af instruktørerne sådan med kasketten tilbage i nakken. Han kommer hen til maskinen, træder op på vingen og læner sig ind over mig og brøler ind i mit ene øre: ”Hvor pokker skal De hen, mand!” Mh-jo, jeg sku' da ud og flyve. ”Ka' De så se at få lukket plexiglashætten, for ellers så blæser ørerne sgu af, når De kommer i luften”.

Så kom også det i orden, og jeg fik grønt lys og gav maskinen gas og slap bremsen, og så gik det ellers deruda', og efter et par ordentlige hop så kom den da også i luften. Og så glemmer jeg aldrig nogen sinde den tanke, der slog ned i mig, efter at hjulene havde sluppet græsset: ”Nu er du sgu kommet op. Nu er det bare, hvordan du kommer ned igen«. Men så er det jo bare med at tænke logisk i sådan en situation, så jeg sagde beroligende til mig selv: ”Ras, der er jo aldrig nogen, der er blevet heroppe endnu i en Chipmunk, så ned det skal du sgu nok komme, om ikke andet, så når bæstet løber tør for benzin”.

Jeg fløj så rundt i de her 30-40 minutter og kom så hjem og lavede en serie skønne landinger sådan hen over

det meste af flyvepladsen, men det var nu da ikke værre, end at maskinen den fløj dernede lige til den allersidste dag, de havde Chipmunkene.

Så går det ellers videre med flyveuddannelsen, indtil man har de her 37-38 timer i luften, og så oprinder den næste store dag i ens karriere, nemlig når man skal sendes til Amerika til videre uddannelse.

I Staterne

På det tidspunkt var holdet reduceret fra 76 mand til 45. Dem derimellem kunne enten ikke lære at flyve, eller de kunne ikke lide at flyve, eller de kunne slet ikke lide at være inde i militsen, og de rejste altså hjem til mors kødgryder igen.

Men vi 45 mand hoppede om bord i en DC-7B'er, som vi havde lejet af SAS, og 24 timer senere så stod vi på stenbroen i New York, og der tilbragte vi tre pragtfulde dage (og nætter), alt imens konsulatet fik lidt styr på vores papirer, og så blev vi stoppet i toget for at rejse til Texas, nærmere betegnet den store by San Antonio.

Lige uden for San Antonio har amerikanerne en af de største flyvebaser i hele verden. Den hedder Lackland Air Force Base. Her på Lackland foregår den grundlæggende flyveuddannelse for alle piloter til det amerikanske flyvevåben sammen med folk fra mange andre lande, og det, vi skulle igennem der på Lackland, var en ca. 4½ måned lang kadet-skole. I mine øjne er disse amerikanske kadetskoler nogle af de hårdeste skoler i hele verden. De er bygget op ligesom en engelsk kostskole, hvor det - som man måske ved - er de ældste elever, der fuldstændig bestemmer, hvordan de yngre elever skal have det: hvad tid de skal stå op om morgenen, hvordan de skal rede deres senge, og hvordan de skal binde deres snøreband og slips, og hvordan de i det hele taget skal gebærde sig.

Sådan var det altså også der på Lackland. Vi var delt op i tre klasser, og stik modsat herhjemme, så begynder man som yngste elev i tredje klasse, og så stiger man i graderne og kommer til sidst i første klasse og bliver kadetofficer.

Det er nok af betydning, at man kender og forstår grundene til, at vi skulle igennem denne meget, meget hårde skole. En af dem er, at vi skulle virkelig lære, hvad 100% kammeratskab det vil sige. Det er ikke altid, at det er lige vel udbygget blandt unge mennesker. De ved somme tider ikke engang, hvad kammeratskab det rigtig er. Men hvis ikke vores kolleger - vores kammerater er til at stole 100 og helst 125% på, så kan vi altså ikke lave det job, som vi nu engang er sat til at lave. Prøv bare at tænke på fire jet-jagere i tæt formation - og med tæt formation menes der noget med mindre end en meter mellem vingespidsene - de kommer farende ned som en skoldet skid i en flaske. Men i sådan en formation er der jo kun én af piloterne, der kigger ud, og det er ham i maskinen længst fremme. De tre andre har bare deres øjne fastnaglet på hans vingespids, så de kan se den mindste bevægelse, som han laver med sit fly, og så de kan følge efter. Så kan det jo ikke nytte noget, når de nu kommer i et let og graciøst sving ned omkring Svendborg - for nu at blive i de fynske - at der så pludselig er en af gutterne, der kommer i tanker om, at "Svendborg! Det er sgu da dernede, at tante Olga bor. Gu' ved, om hun er ude i haven og hyppede radiserne?" og så skal han lige checke,

om hun går dernede i køkkenhaven. Bare de par sekunder, at han har brikkerne væk fra de andre, da kan de jo være begyndt at dreje, og klask! så ligger de der bare alle fire.

Så når en af vores gutter - eller flere - får at vide før sådan en flyvetur, at nu gør I sådan og sådan, og du må ikke gøre sådan og sådan, så siger han "javel". Og når han har sagt "javel", så kan vi stole 125% på, at så gør han kun lige nøjagtig, hvad der er blevet sagt. Ellers kan vi ikke lave det job her.

Alt det dér, det skulle vi altså stille og roligt have proppet ind i ægget der på Lackland, og jeg skal give nogle små eksempler dernedefra på, hvordan vi havde det til hverdag, og det skal lige bemærkes, at selv om nogle af dem kan virke meget morsomme, så må man ikke glemme, at bag hver eneste af de små julelege ligger der en dybere psykologisk baggrund.

Da vi ankom til San Antonio bane-gård, myldrede vi jo ud på perronen, og dumme og naive, som vi er, så regner vi jo med, at når vi kommer helt heroppe fra Danmark, så står jo mindst halvdelen af det amerikanske flyvevåben med Stars and Stripes og hornorkester, og hvad ved jeg, for at tage imod os. Men jeg kan godt love, at vi blev skuffede som ti havegan-

ge, da vi så, at der stod én mand for at tage imod os. Og det var ikke engang en rigtig officer. Det var bare en af de ældste elever derude - en kadet-officer. Vi myldrede jo frem og skulle til at stikke poten ud og sige »Howdi«, som de jo siger derovre. Men ham det her geni, han stod bare fuldstændig ret der med kasketskyggen helt ned i panden og pæne hvide luffer på. Og der stod han bare og gloede lige ud i luften. Så var det, vi kom i tanker om, at vi var jo sådan set en slags soldater, og det ku' jo godt være, at klumpen han forventede, at vi stavlede os op på tre geledder, og så at klasseformanden gik hen og sagde: "Goddag, her kommer vi altså!" Altså: i løbet af sådan et kvarters tid, så fandt vi ud af, hvordan soldater stiller op på tre geledder, og så gik klasseformanden hen og sagde: "Goddag, her kommer vi altså!" "Nåh," sagde han så, den her kadetofficer. "Og hvad vil De så?" "Joh, vi kommer altså ovre fra Danmark a', og vi sku' skam til og lære at flyve jetjaver!" Så rystede manden fortvivlet på hovedet og sagde: "Vorherre bevares! Sådan en flok tøsedrenge. Jeg skal garantere for, at inden der er gået fjorten dage, så har vi derude på skolen fået gjort livet så hedt for Dem, at De kommer kravlende på knæene og be'r om at blive sendt hjem på konsulatets regning".

Man kan sikkert godt forstå, at når man allerede på et så tidligt tidspunkt får sådan en spand koldt vand i hovedet, så siger man til sig selv: "Nåh, næh, du gamle. Så nemme er vi nu heller ikke at få skovlen under. Vi skal nok snuppe det her. Bare lad os komme i gang."

Så blev vi fyldt ind i nogle busser og kørt direkte over på depotet, hvor vi fik vores tæpper og lagner og hovedpuder udleveret, og så over i de her store barakker, hvor vi skulle indkvarteres. Vi skulle bo 32 mand på hver stue i etagesenge, 16 mand på hver side af midtergangen.

Da vi nu kom ind i den her barak, så så vi, at nok var der jo en seng pr. mand, og nede ved fodenden var der sådan en lille kasse, ligesom en ølkasse med låg

på til vores habengut, og oppe ved hovedgærdet var der en hylde til vores skolebøger og en knagerække med plads til 7 bøjler. Ingen borde. Ingen stole. Ingen lamper. Intet overhovedet ud over, hvad der lige er nævnt.

Ret lang tid fik vi nu ikke til at falde i forundring over det sparsomme udstyr, for næppe var vi kommet ind, før vi igen måtte ud - ind på tre geledder, og så gik det tværs over den her kæmpestore flyveplads og over til, vel nok verdens største barbersalon. Der var et eller andet sted mellem 45 og 50 stole dernedad, og selvfølgelig lige så mange barberer. Og lige så snart man kom ind, så blev man snuppet i krepsen og op i stolen og hagesmækken på, og så siger den her barber nok så snedigt: "Nå, unge mand, hvordan vil De så have Deres hår klippet? Nå, ja, vel, med maskine over hele hovedet. Ja, sågerne". Og så er det lige ritss, og så var man fuldstændig pilskaldet. Så vi havde altså ikke været der mere end ca. 20 minutter, så var vi allerede begyndt at ligne hinanden.

Efter den oplevelse gik det tilbage til barakken igen, og minsandten om ikke de havde sendt en velkomstkommité over til os. Det var en 5-6 stykker af de her kadetofficerer. Nu var der den regel, at lige så snart der kom sådan en kadetofficer ind i barakken, så røg man hen og stod ret ved sin seng, og så snart vi var kommet på plads, kom den øverste af dem frem og sagde: "Ja, mine herrer. Velkommen til Lackland. Ved De hvad, der ser sgu forfærdeligt ud i den her barak. Nu får De lige nøjagtig tre døgn til at gøre den ren i, og når jeg siger ren, så mener jeg faktisk kemisk rensset. Velkommen til Lackland!" Og så skred de ud ad døren.

Og nu skal I lige forestille jer sådan en militær træbarak, der står midt ude i Texas' ørken. Det her fine ørkensand, det kan komme ind i alle - simpelt hen bare alle kroge og sprækker. Og når nu sådan en barak har stået ubeboet i et par måneder eller tre, så ser der vitterligt forfærdeligt ud derinde. Så vi gik i gang med sæbe og klude og gulvskrubbere, og hvad der ellers hører til sådan en omgang ho-

vedrengøring, og for hver to timer, vi sådan gik og gjorde rent, så blev svingdørene sparket op, og ind kom de her 5-6 kadetofficerer. Inspektion. Så skulle de se, hvor langt vi var nået, og hvor pænt vi havde lavet det. Og lige så snart de kom ind, så op og stå ret ved siden af sengen.

Så var der f. eks. en af de her kadetofficerer. Han havde jo sine pæne, hvide handsker på ligesom de andre. Han satte sin finger ned på fodpanelet, og så fulgte han det hele vejen rundt - op over dørkarmene og ned igen. En anden satte sin finger på de her tusindvis af lameller på persiennen for at se, om vi nu havde fået tørret støv af der. Og en tredje gik ud på toiletterne og gik rundt med en finger på kanten af alle "potterne" for at se, om de var gjort pænt rene. Og så galt: en fjerde, han blev løftet op til den her store elektromotor oppe i loftet, der drev ventilatoren, for at vi dog kunne have en lille smule cirkulation i barakken, og så stak han pølserne helt ind til elektromotorens vindinger for at se, om vi havde tørret støv af der.

Og ve den arme synder, der var skyld i, at en af disse kadetofficerer fik så meget som et støvgran på sine fine, hvide handsker. Så blev man knaldet. Og det med at blive knaldet, det var ensbetydende med, at for hver gang, man i ugens løb blev knaldet - det blev altså lagt sammen - så skulle det afspadseres i weekenden med en times march pr. gang frem og tilbage på en kridtstreg ude på boldbanen. Jeg har sådan en weekend præsteret at gå toogtredivetimer frem og tilbage på sådan en åndssvag kridtstreg.

Nå, men da vi havde gået der og havde gjort rent i halvandet døgn og havde fået sådan lidt styr på alt det møg, og vi sådan var begyndt at lære hinanden lidt at kende - man må jo huske, at vi var alle mulige nationaliteter blandet sammen i den her gustne barak - så ved man jo nok, at når unge mennesker sådan bliver sat til at gå sammen, så bliver de efterhånden lidt "fjale", som de siger ovre i Jylland, og nogle af dem begynder at gå og fortælle nogen små dumme vittigheder. Og så er der jo en, der pludselig

brænder alle tiders skøre historie af, og vi skvallergriner allesammen. Men lige da latterbølgen er på sit højeste, så går svingdørene op, og ind kommer de her kadetofficerer, og de bliver altså mødt lige midt i døråbningen af det her latterbrøl, så de stivner, og den øverste af dem kommer frem og siger: "Undskyld, mine herrer, men går de ikke herinde i barakken og griner!" Jo da, det gjorde vi skam, for ham Jackson der, han fortalte alle tiders historie - nu skal du bare høre - - !! "Holdt, holdt, holdt! Må det lige være mig tilladt at gøre opmærksom på, at her på skolen er der absolut ikke noget at grine af. Og hvis der endelig skal grines, mine herrer, så bliver det under min kommando, og så skal jeg nok bestemme, hvor, hvornår, hvordan og hvor længe De skal grine. Og hvis De her efterdags behager at grine, så skal jeg også nok sørge for, at De får al landsens ulykker trukket ned over hovedet".

Og så vendte de sig om og gik. Og vi kiggede på hinanden og tænkte: "Knald i låget! Det er da en menneskeret at have lov til at grine".

Men der gik nu ikke mere end en time eller to, så måtte vi sande, at det var forbudt at grine der i skolen. Det var også under sådan en inspektion på stuen. Vi stod ret ved siden af vores senge, og der var en to-tre stykker af de her kadetofficerer, der gik rundt og "tørrede støv af". Men så var der to andre af dem, der havde fået den afsindige idé, at de skulle stille sig op sådan lige en 30-35 cm foran tragten på en af gutterne, der stod i stram retstilling. Og så stod de dér og udvekslede dumme vittigheder. Og man skal altså være en noget barsk banan, hvis man ikke på et eller andet tidspunkt giver sig til at grine, og jeg kunne sådan ud af øjenkrogene holde øje med den stakkels fyr, som det gik ud over. Og efterhånden som deres vittigheder blev bedre og bedre, så kunne jeg jo se, hvordan ballonen blev pustet mere og mere op, og til sidst, så kunne staklen jo ikke holde sig mere. Han eksploderede med et hult drøn.

Gravalvorligt vender de her to kadetofficerer sig om imod ham. "Kan De få

tørret det dumme grin af ansigtet!” Og så måtte fyren stå i tyve minutter og med meget talende håndbevægelser tørre dumme grin af ansigtet. Og når han stod der med et dumt grin i hver hånd, hvad skulle han så gøre ved dem? Ja, vi var jo i Texas, så hvad var mere naturligt end at skyde dem. Så han måtte smide dem op i luften og gøre, som om han trak to store seksløbere, og med højlydte BANG, BANG plaffede han de dumme grin ned, tørrede et par nye af ansigtet, op i luften med dem, seksløberen frem og BANG - ned med dem. Og da han havde gjort det i samfulde tyve minutter, så syntes faktisk hverken han eller vi, at det var skægt længere, og så troede vi også, at det var overstået. Men om forladelse! Det var da et ordentligt foretagende, vi var medlemmer af. Vi kunne jo ikke have sådan halvandet hundrede døde dumme grin liggende der på gulvet og flyde, så fyren blev sendt hen i kosteskabet efter en kost og et fejblad, og så fejede han dem sammen i en stor dyngede ude midt på gulvet, og så op på fejebakken med dem og hen i kosteskabet med kosten, fat i fejebakken og så ellers foran os alle sammen på en lang række ud foran barakken, hvor han satte dem ned foran sig på græsplænen, og med pølserne gravede han et ordentligt hul i jorden, og der blev alle de her dumme grin så endelig stedt til hvile.

Jeg for mit vedkommende blev også taget i at grine en dag. Der var en kadetofficer, der så det, og uden at sige et ord kom han hen til mig og tog mig i det ene øre og trak mig ud på toilettet, hvor jeg blev lagt ned på knæ foran en af ”potterne”, og der kunne jeg så ligge og fylde potten op med dumme grin, og når jeg mente, den var fuld, så op og trække i stroppen og skylle dem ud og stå i retstilling og vente på, at cisternen blev fuld, så vi kunne snuppe en omgang mere. Og når man sådan har været oppe og nede en 20-25 gange, så er det, ligesom om man har sodavand i knæene, og så gider man faktisk heller ikke det mere.

Når vi spiste, så foregik det også efter et ganske bestemt mønster. Man kom i enkeltkolonne ind i denne kæmpestore

spisesal, der kan tage sådan ca. 450 mennesker ad gangen. Lige inden for døren fik man udleveret sådan en stor firkantet bakke, noget i stil med en æbleskivepande, for der var 6 fordybninger ned i bakken. Den holdt man op for brystet 30 cm lige efter nakkehårene på formanden, og så gik det ét skridt ad gangen, til man endelig nåede op til disken, hvor udleveringen fandt sted. Der stak man bare bakken frem, og i det første hul fik man en klat kartoffelmos og sovs eller ærter og gulerødder, eller hvad det nu er, de tygger på derovre i Amerika. Det fjerde hul var til desserten. Det femte var til spisebestikket, og det sjette var rundt til et krus. Når man så havde fået, hvad man skulle have, gik man hen til et af de her store borde, hvor man skulle sidde 8 eller 12 mand, men man ventede selvfølgelig, til alle var på plads rundt om bordet, og så satte man bakken på kommando, man trak stolen ud på kommando, og man satte sig ned på kommando, og som yngste elev satte man sig selvfølgelig kun på den yderste tredjedel af stolesædet, og når man rykkede op i anden klasse, måtte man sidde på to tredjedele af sædet, men når man nåede op i ældste klasse og blev kadetofficer, måtte man naturligvis sidde på hele stolesædet og naturligvis også bruge ryglænet - den rene luksus!

Og fra det øjeblik, man havde sat sig til at ride på kanten af denne stol med ryggen fuldstændig rank som et kosteskift og med hæle og knæ samlede inde under bordet under hele måltidet - fra det øjeblik måtte ens øjne ikke kigge uden for kanten af den her åndssvage bakke.

Nu kan jeg godt tænke mig, at der er nogen, der siger: ”Fis i låget! Sådan noget har jo ikke en skid med flyvning at gøre”.

Og dog. Hvis man ser rigtig godt efter, så er der nu faktisk en lille bitte smule. For se, hvis vi flyver om natten eller gennem sådan en rigtig stor skyformation, så er det jo fuldstændig som at flyve i en spand kærnemælk - der er intet at se. Det eneste, vi har at koncentrere os om, det er alle de klokker, der sidder på et instrumentpanel på størrelse med sådan en bakke, der er 55-60 cm foran tragten på en. Det

er alle de klokker, vi har at styre efter. Og vi ved, at hvis vi skal have lidt mere lys på instrumentpanelet, ja, så sidder kontakten herovre på det sted. Skal landingshjulene op eller ned, så sidder håndtaget herovre. Brændstof fra et sæt tanke over i et andet, så er der et klaviatur, vi spiller på, og det sidder hernede.

Det er én gang at få lært, hvor alle de der duppeditter, dingener og små håndtag sidder, så kan man række ud og bruge dem. Der er jo ingen, der går og flytter med dem.

Det er fuldstændig ligesom kontordamen deroppe på kontoret. Hun sidder med sin "runebanker" og skriver det ene lange brev efter det andet, og hun kan sidde og læse Familie-Journalen imens. For hun har én gang for alle lært, hvor de har placeret alle runerne, og når hun bare har faet lært det her blindskrift, så går tingene helt af sig selv.

På ganske samme måde var det, når vi sad der og spiste. Køkkenpersonalet havde på forhånd på hvert eneste bord stillet salt, peber, sennep og ketchup, så det stod nøjagtig ens på alle bordene, og vi vidste, hvor det stod, så når vi skulle bruge noget af det, så var det bare at række ud efter det og sætte det på plads igen. Der var ingen grund til at sidde og kigge rundt i spisesalen efter det, for der var jo ikke noget af skidt, der var til salg alligevel.

Og der sidder vi så en dag og spiser noget, der ligner en røget forloren hare, og jeg vil gerne have ketchup på, så jeg rækker ud efter den her ketchupflaske, men man har jo sikkert allerede gættet, at der var en eller anden - rent ud sagt torsk - der havde flyttet den bare sådan to og en halv centimeter over mod mig, så da jeg jager pølserne ud for at få fat i flasken, så rammer jeg den, og den vælter, og der var selvfølgelig ingen "kasket" på, og for en gangs skyld var der noget ketchup, der kunne komme ud af flasken, og i løbet af de meget få sekunder, der gik, inden jeg kunne nå at finde flasken og få den rejst op, så var det jo begyndt at plævre ud på den her pæne, hvide dug. Og i løbet af et øjeblik stod der en kadetofficer i nakken på mig: "Mister Rasmussen! Hvad er det for

noget svineri, De sidder og laver der!" - Om ikke de amerikanske hvide duge var gode nok til mig, og jeg behøvede så sandelig ikke at sidde der og farve dem Dannebrogs-farvede.

Som straf for det svineri, jeg havde lavet der, skulle jeg have en radise, og denne radise skulle jeg bære i min højre hånd i otte dage. - Kan I godt forstå, at jeg hader radiser? - Har I nogen sinde set en soldat, der gør honnør med en radise i hånden? Nå, men i løbet af nogle dage fandt jeg da ud af, at sådan en åndssvag radise kunne jo da sættes fast med et stykke hæfteplaster inden i hånden. Men under alle omstændigheder så måtte jeg gå med en radise i hånden i otte dage bare for at have lavet sådan en smule svineri ved bordet.

Der kunne nævnes adskillige eksempler på noget lignende, men det, man gerne skal forstå af det hele, er, at det, man ville på Lackland, ganske enkelt var at lære de unge mennesker at tage enhver given situation, man kunne rende ind i, i stiv arm.

Vi rykker så op i anden klasse og begynder at gå lidt i skole og har de samme teoretiske fag som på flyveskolen herhjemme, og efter yderligere seks uger rykker vi op som første klasse. Og dermed blev det jo os, der skulle bestemme over alle de andre, og hvad de tidligere ikke havde kunnet finde på af julelege, det kunne vi rigtigt nok.

Efter godt og vel 4½ måned der på Lackland, blev vi delt op i nogle smågrupper og sendt ud til de forskellige flyveskoler rundt i hele USA.

Mit hold gik til Georgia, en af sydstaterne, og her skulle vi nu stifte bekendtskab med amerikansk flyvning. Vi fik først 25 timer i en lille sportsflyver, der hedder Piper Cub, og derefter blev vi omskolet til

den gode gamle propeljager-type Harvard eller T-6, og den skulle vi have alt i alt 135 timer på. De første 35 timer var med instruktør, og så først fik man lov til at flyve den alene. Op det, at man skal have 35 timer med den, før man må gå solo, fortæller måske en lille smule om, hvor vanskeligt en flyver den er at have med at gøre, og det siges da også populært blandt piloter, at når du endelig har lært at flyve Harvard, så kan du flyve alt, hvad der har vinger, selv en stegt gås. Harvard-skolen varede i ca. 7 måneder, og da den var overstået, gik turen tilbage til Texas igen. Og så skulle vi rigtig til at lære at flyve jetjager. Troede vi da.

Nu går jeg ud fra, at de fleste har haft lejlighed til at stikke næsen ned i kontoret på sådan en jetjager, og så vil man have set, at der er et totalt virvar af instrumenter og kontakter og dupper og håndtag og sådan noget. I en ganske almindelig billigudgave af en jetjager er der 122 instrumenter, kontakter og betjeningsgreb, og derfor er det klart, at man kommer jo ikke sådan bare lige hoppende over fra en propelmaskine og op i en jetjager for så at fare af sted som en skoldet skid i en flaske.

Vi måtte en hel måned på skole, inden vi fik bare så meget som lov til at røre ved sådan en jetjager.

Men så kommer også den aller-allerstørste dag, I overhovedet kan forestille jer, nemlig den første gang man får en tur på nakken af sådan en blæselampe. Det glemmer man ALDRIG. Det kan jeg godt love jer.

For vi var vant til med propelmaskinerne at ligge og dutte rundt der med en 300 km i timen, og hvis der var en dag, man havde rigtig travlt, så fik den alle vitaminerne, og så gik den 350 km i timen. Men pludselig sidder man på nakken af den her blæselampe, der går 1000 km i timen, og jeg kan godt love jer, at de sidste 700 km i timen, de gør altså en væsentlig forskel.

Og så den måde, vi fik den første tur på! Den skal i selvfølgelig også høre om. For vi kommer jo trampende ud på det her store parkeringsområde, hvor alle de her skinnende monstummer står, og så skal vi mødes med vores nye jetinstruktør. "Howdi-Howdi Sir", -siger han. "Nå, det er så den første tur i jetten?" Jo, det er det da. "Ja, ja, men det skal jo så selvfølgelig være en ren fornøjelsestur, ikke. Så nu skal du bare sætte dig op i det forreste cockpit i den her T-33 Silverstar, og så skal du bare sidde der og slappe af og nyde turen, så skal jeg nok styre den heromme bagfra".

Altså kravler man op i det forreste cockpit sammen med teknikeren og bliver bundet fast i den der agestol, som om man aldrig nogen sinde skulle derfra igen, og lige så snart man får de store hjelme på, kan instruktør og elev jo tale sammen over maskinens samtaleanlæg. Og så siger han igen: "Ja, RAS, nu skal du bare slappe af og rigtig nyde turen, for det bliver en ren forlystelsestur den her. Bare slap af. Jeg skal nok styre den heromme fra. - Forresten, du skal lige finde et eller andet at holde fast i deroppe foran, ik'. Men du skal altså ikke lige holde fast i de to røde håndtag nede ved knæene, for det er udløsningshåndtagene til katapultsædet, nemlig".

Altså, man tager i det, man sådan lidt populært kan kalde vindueskarmen, og der får man fat i et par store bundter ledninger, og så sad man der og stirrede ud med sine store blå øjne. "Hvad er dog det, der foregår her?!"-

Der bliver startet op, og vi kører ud på den her tre km lange start- og landingsbane. Plexiglashætten bliver lukket. Og så begynder der ellers at ske noget. Puha!

Se, når man starter i sådan en propelmaskine, så sker det jo ved, at man giver fuld gas og slipper bremserne, og så siger fartmåleren: 10 - 20 - 30 - 60, og sådan ca. ved 75 kommer man i luften, og ved 85 trækker man hjulene op, og i løbet af de næste tre timer accelererer man til de her 300 km/t.

Men i jetjageren, der er det jo helt anderledes.

For deromme bagved i motorrummet, der står der parkeret sådan cirka 31.000 små pruheste. Og ser I. Når 31.000 små pruheste på én gang får noget havre, så vil de altså fremad. Så når man slipper bremserne på sådan en jetjager, så er det jo ligesom at få sådan en kæmpestøvle lige i ryggen, og så siger fartmåleren: 30 - 100 - 200 - 400 - 700 - ja, man kan slet ikke følge med. Overhovedet ikke. De første to-tre ture aner man ikke en skid om, hvad det er, der foregår. Og jeg troede, at vi vitterligt der under vores første start fór hen ad banen og var ved at tage tilløb til at komme i luften, og så viste det sig i virkeligheden, at vi var kommet 35 km væk fra stationen og næsten helt op til Vorherre.

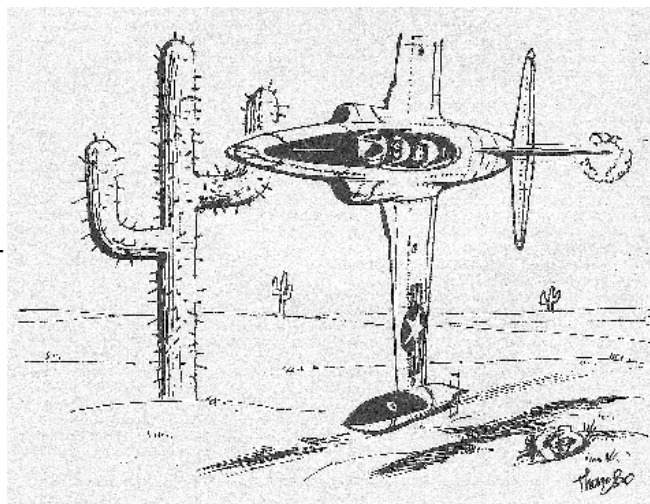
Ca. 150 km fra flyvepladsen havde vi et ørkenområde på størrelse med Fyn. Den ene halvdel var skydebane for jetjagerne, og den anden halvdel var lavflyvningsområde. Det var et ørkenområde, der simpelt hen var så øde, at vi derude faktisk kunne flyve lige så lavt, som vi turde.

Selvfølgelig havde vi kurs lige mod det her lavflyvningsområde, og jeg kan godt love jer, at vi havde ikke mere end lige fået rumpetten ind over kanten, før det sagde "BANG KARLA!", og så sad vi simpelt hen

bare helt dernede sådan halvanden til to meter over jorden med næsten 1000 km på klokken, og jeg kan godt love jer, at de der palmer, de kom sgu lidt hurtigt forbi.

Og dér sad man bare og holdt fast og stirrede ud og tænkte: "Hvad er dog det, der foregår her!" Og så pludselig, en tolv - femten kilometer ude i horisonten, der får man øje på sådan en tolv meter høj kaktus, to meter i diameter og med lange, lange torne. Den kommer lige ind imod en med tusind kilometer i timen, og uvægerligt så tænker man: "Hold da kæft! Ham, der styrer den her jetjager, han sidder omme bagved dig, og du dækker ca. 75% af hans udsyn med den store hjelm, du har på. Gud ved, om han nu har set den kaktus, der kommer farende?" Og mens man nu "stille og roligt" sidder der og tygger på nallerne, så får man altså en vældig trang til at vende sig om og sige: "Undskyld den herre, men har du egentlig set den kaktus, der kommer farende der?" Men man har jo fået at vide på Lackland, at det kan ikke nytte noget at være en tøsedreng, så man fortsætter helt roligt med at tygge på nallerne og må spytte ringen ud, når fingrene er væk, og til sidst opdager man, at man sidder dér og bider i urremmen. Men man vil altså stadig væk ikke give sig, og så siger man til sig selv: "Hold da helt kæft. Du bliver slået ihjel på din første tur i jetten. Det er vel nok ærgerligt, men det er der altså bare ikke noget at gøre ved. Farvel til slægt og venner!"

Men selvfølgelig har idioten da set den kaktus. For han kender jo ørkenen som sin egen bukselomme. Og lige inden man banker ind i den, så gør han lige sådan - og vuusshh - så går det lige på højkant uden om den.

Men man er ikke mere end sådan lige kommet fri af den kaktus, så drejer han 60 grader til venstre, og lige foran os står der sådan en sandbanke eller et sandbjerg, som er dobbelt så stort som Himmelbjerget, og så begynder det hele forfra igen: "Gud ved, om han har set den sandbanke, der kommer færende der! Sku' vi ikke lige sige det til ham. Ikke tale om! Du vil ikke være en tøsedreng«. Og så siger man til sig selv: "Den lille kaktus, den ramte han ikke. Men den store sandbanke der, den kan han sgu ikke undgå at ramme. Så nu er du død. Farvel til slægt og venner!"

Men selvfølgelig har han jo også set den, og han har allerede taget fat i styrepinden med begge hænder, og lige et mikrosekund før det går galt, så hiver han den jo tilbage i maven, og den her jetjager den kurede virkelig med bunden op ad siden på bjerget, og da han lige var nået op over toppen, så havde han den afsindige frækhed at vende den om, så vi havde hovedet indad mod bjerget, da vi gik nedad på den anden side, og lige inden vi hamrede i jorden, så sagde det bare sut! og rundt gik det, og vi sad igen med den rigtige side opad og fortsatte der ud over ørkensandet med 1000 km/t. Jeg har aldrig - hverken før eller senere - været så bange, og jeg røber ikke nogen som helst militær hemmelighed ved at fortælle, at der var adskillige af os, der skulle hjem og have rene underbukser på efter den oplevelse.

Alt i alt skulle vi have 125 timer på den tosædede jettræner T-33, og da det var overstået efter ca. 6 måneder, så var det også overstået med den her gode og hyggelige flyveklubundervisning. Så blev vi nemlig sendt til en anden flyveplads i Texas, hvor de godt nok havde den samme type flyvemaskiner, men hvor der nu blot var det ved det, at der var sat et par kanoner i næsen og hængt lidt bomber og raketter under vingerne, og så gik den vilde jagt ud over den anden halvdel af ørkenområdet, hvor de havde skydebanerne.

Det er en helt anden slags flyvning, man skal have taget hul på, når man skal til at lære at bruge sit flyvejern som sådan en slags overdimensioneret jagtgevær, så det kan nok ikke undre nogen, at der skulle gå yderligere et antal uger eller måneder med det, før de syntes, at de havde lært os alt, hvad de kunne derovre i Amerika.

Nu skete der så yderligere det, at mit hold var så heldigt at kunne overtage nogle pladser på et kursus på en helt nyindrettet taktisk skydebane, så da vi endelig kunne vende tilbage til Mor Danmark, var vi modne til at sende næsten direkte ud til tjeneste i de operative eskadriller.

Med andre ord: Vi var blevet piloter.

